PALACHOVINY

MÄDCHEN
Trocha poezie nikoho nezabije
ČTĚTE NA STRANĚ 4

KOMIKS
Poučte se, nováčci, netradiční formou
ČTĚTE NA STRANĚ 5-6

Slovo úvodem

Milí čtenáři,

právě si prohlížíte vydání Palachovin, jehož autory jsme se tentokrát stali my, studenti 2.A. Dovolíme si říci, že první kvartál školního roku 2023/24 stál opravdu za to. Pro někoho šlo možná o první měsíce na našem gymnáziu vůbec. A především těm by se mělo toto číslo dostat do rukou. Kromě ohlédnutí za všemi výlety a akcemi jsme totiž z řad nováčků hned několik vyzpovídali. Novopečení prváci a primáni zde naleznou dokonce jim určenou příručku ve formě komiksu. Mimo jiné jsme také zavedli nové změny v čele s pravidelnou rubrikou se školním psychologem. Ale jako všechny větší projekty i tvorba Palachovin měla své mouchy. Ať už šlo o burcování studentů k práci, či profesorů k odpovědím… Přes všechna úskalí jsme ale vděční za novou zkušenost, která nás všechny zase o kousek stmelila. Velký díky patří paní profesorce Martě Hradcové, bez které bychom se nejen nedohodli, ale k finální verzi, na kterou jsme nakonec všichni velmi pyšní, se nikdy nedostali.

Příjemné čtení Vám přejí studenti 2.A

Cílem není vyhrát, ale pomoci

Eva Lonská

Eva Lonská

Opět po roce jsme se všichni zase sešli na tradiční charitativní akci Hrajeme pro. Tentokrát byla věnovaná Jakubovi, který trpí těžkou epilepsií a lehkou mentální retardací. Zapojili se všichni učitelé a studenti, především žáci 1. B, kteří se stali spoluorganizátory.

Školními svačinkami jsme začali celou akci, ty byly v prodeji pro studenty i pedagogy už od 10.11. Pokud si někdo zapomněl něco na zub doma, ve škole měl hody. Studenti nosili své úžasné výrobky až do dne D. Neprodávalo se pouze jídlo, mezi oblíbené věci patřily i kartičky učitelů, nebo namalované kamínky.

Zahajovací písknutí a byl odstartován první zápas přehazované turnajů nižšího gymnázia v tělocvičně. V tu samou chvíli zahájily v hale paní ředitelka Ilona Němcová a profesorka tělocviku Anna Dvorščíková celý turnaj. Pro studenty vyššího gymnázia byla zvolena náročnější forma utkání, a to volejbal. Podněcující atmosféru vyvolávali studenti i učitelé, kteří přišli všechny hráče podpořit.

Naše pozvání na turnaj přijali i studenti spřáteleného gymnázia Friedricha Schillera z Pirny a výběr žáků gymnázia Jana Palacha v Praze.

Utkání byla napínavá. Nakonec se na prvním místě umístila **oktáva**, těsně za ní na druhém místě žáci z německé Pirny a třetí místo obsadili studenti pražského gymnázia. Turnaj v přehazované vyhrála **kvarta**.

Celkový výtěžek z akce Hrajeme pro, neuvěřitelných 62 078 Kč, letos obdržel Jakub a jeho maminka.

Matyáš Hýsek, Matěj Hanzelín, Kristián Předota

foto: Eva Lonská

Hráli jsme pro Kubu

Každý rok si profesorka Dvorščíková pokládá těžké otázky: Pro koho se bude hrát celoškolní turnaj? Komu poputují tak potřebné peníze? Letos padla volba na Jakuba a jeho maminku. Kdo je Jakub?

Kubovi je 17 let, miluje autobusy a vlaky. Když byl malý kluk, chodil s maminkou každý den na nádraží v Kralupech nad Vltavou pozorovat vlaky. Znal všechny strojvedoucí i jiné zaměstnance nádraží.

Jeho další zábavou byly jízdy městským autobusem. Zná všechny řidiče, dokonce i jízdní řády. Má úžasnou paměť. Z hlavy vám řekne jakékoliv spojení, a to neuvěřitelně rychle, a ještě jmenovitě doplní, jaký řidič s daným spojem pojede.

Kubík má rád sport. O tom jsme se mohli všichni sami přesvědčit, když se v turnaji připojil k oktávě proti týmu profesorů. Miluje fotbal, aktivně hrál, ale kvůli epilepsii skončit.

Kubovi diagnostikovali lékaři farmakorezistentní epilepsie, to znamená, že jeho záchvaty se jen obtížně a ne všechny dají ovlivnit léčbou. Odborníci vyzkoušeli u Kuby několik druhů léků, ani jeden nefunguje stoprocentně. Proto je jeho život nemocí velmi omezován.

Jakub dochází do učiliště, v kolektivu spolužáku se cítí šťastně. Potřebuje ale asistenční službu a bezpečnou dopravu do školy. Kuba žije jen s maminku, ta jako samoživitelka nemá dostatek finančních prostředků na úhradu asistenční služby.

A proto jsme rádi, že výtěžek akce doputoval i letos do správných rukou, pomůže Kubovi i jeho mamince alespoň trochu v jejich nelehké situaci.

Veronika Mudrochová

Povídám, povídám pohádku

foto: A. Odstrčilová

foto: www.gjp-me.cz

foto: www.gjp-me.cz

Ocitli se na pokraji svých žaludečních sil. Cestovali polorozpadlým vozidlem, přesto objevili zlato německých ostrovů. Budu Vám vyprávět pohádku o velkých patáliích.

Bylo nebylo. Za devatero horami a šestnácti spolkovými republikami plula námořní loď mířící na ostrov Helgoland. Rozbouřené vlny Severního moře běsní, posádka ztrácí své síly. V podpalubí se nechodí, nýbrž tancuje. Vypadá to jako zemětřesení a při vstupu ven nezůstane na nikom nit suchá. Běhalo se sem a tam pro sáčky a na toaletu.

Součástí osazenstva lodi byli studenti našeho gymnázia, počínaje si již znamenitě na silnicích, vlastnili totiž Nevyzpytatelný autobus, stalo se pojednou moře jejich slabinou. A tak se z každého lodního kouta ozývaly skuhravé zvuky a dávivé skřeky. Poznamenaní hledali pomoc u silných přeživších. Někteří skoro vrhali své obědy přes palubu. Mořská nemoc brala oběti a kdo se táže, kolik jich bylo, je bláhový. Za vlast padli všichni.

A tím příběh teprve začíná. Loď vplula po třech hodinách do přístavu a posádka se odhodlaně chystala na druhé kolo. Mezitím pobývala na přestupní stanici, magickém ostrově Helgoland. Jakmile stihli účastníci zájezdu trochu pookřát, hned narazili na další překážku. Frísové, divocí obyvatelé ostrova, mluvili neznámou hatmatilkou a obývali pestrobarevné chatrče zvané Hummerbuden.
Ale nebojte se, díky jazykovým schopnostem vůdčích profesorek Davídkové, Renkové a Malko Frísové našim hrdinům porozuměli a pomohli jim společně přeplout na místo činu…

A za čím že to posádka cestovala? Hledala poklad! Poklad z masa a kostí a… jednoduše z hodně masa, no a taky tuku.

Drali se pískem a hledali je. Ty, kvůli nimž se to celé dělo. Bloudili po pláži Duny obklopeni rudým pískovcem za pokladem pod dohledem Dlouhé Anny. A v tom okamžení je spatřili.

Mořské tuleně! Nádherné tvory, rozvalené po písečné pláži. Objemné a shluknuté všechny u sebe. Přes svou velikost tak bezbranní, vykouzlila jejich roztomilost úsměv na tváři i pirátským studentům.

Mír a řád pláže nesměl být narušen a vypráví se, že ty, kteří porušili vzdálenost od tuleňů, by postihl tvrdý trest. Nikdo však pravidlu nepřikládal nějakou zvláštní váhu. ,,Přece se nic nestane, když si stoupnu o malinko blíž a udělám si fotku. Za to zvracení si to zasloužím.”

Proslýchá se, že štěstěna osazenstvu přála a zpáteční plavba zpět na pevninu se obešla beze ztrát.

Jakmile přistáli na pevnině, jejich kočár na ně již čekal. A proč se mu přezdívalo nevyzpytatelný? Prostě proto, že takový opravdu byl. Kupříkladu jednou na cestě doslova upadla část blatníku na vozovku. To bylo již na cestě do Čech, když v tom vidí studenti něco přeletět přes silnici. Ano, jednalo se o kus autobusu.

Nebyli by to ale praví Češi, kdyby si neuměli poradit. Řidiči vytáhli potřebné nářadí a začali s opravami. Všichni žasli nad profesionálním výkonem. Kobercovka a trocha hrubé síly jednoduše dostala útržek zpět na své místo.

Z epizodických příběhů kobercovky si na mou duši nejvíce užili příhodu s oknem. Bylo tomu tak, jak už za nočních jízd bývá. Nocleh našich hrdinů se nacházel v zapovězeném lese, kde nebylo ani vidu ani slechu. Tma, která by se dala krájet, naháněla hrůzu i řidičům. Dokonce se v ní schoval i stromek, se kterým utrpěl autobus srážku. Osazenstvo přežilo jen díky důvtipu řidičů, kteří nelenili a opět obratně použili osvědčenou lepící pásku. Nu což, ještě že nesněžilo…

I za nepříznivých podmínek ale stihli zažít velkou krásu. Nasbírali pazourek a jantar na Rujáně obklopené Baltem. Lovili garnáty, kraby a medúzy ve Wattovém moři. Kochali se působivými stavbami hanzovních měst. Putovali hnědým namísto fialovým vřesovištěm, a dokonce na vlastní oči viděli brémské muzikanty…

Byl jednou jeden muž a ten měl osla, který mu dlouhá léta sloužil a nosil pytle zrní do mlýna, ale nyní mu síly pomalu docházely, za krátko žádnou práci nesvedl, a tak jeho pán pomýšlel na to, že ho nechá utratit. To se ale oslovi pranic nezamlouvalo, do klobás se mu ještě nechtělo, a tak utekl a vydal se do města Brémy, že se tam stane muzikantem. Vzal s sebou ještě kočku, psa a kohouta…

A jak to bylo dál? Na rozdíl od našich hrdinů zvířata do Brém nikdy nedošla. To už je ale jiný příběh…

Anežka Turková

Lepší než na základce, říká o gymnáziu Zdeněk z primy

foto: IG: @gjp_melnik

Úspěšně složili na jaře přijímací zkoušky, od září navštěvují naše gymnázium. Řeč je o nových primánech, kteří jako každí noví primáni a prváci odjeli v září na adaptační kurz do Hořic. Zeptali jsme se studentů primy, jedné dívky, která si přála zůstat v anonymitě, a chlapce Zdeňka Vošlajera na to, jak si zvykají na nové prostředí.

Jak byste zhodnotili první 2 měsíce ve škole?

Zdeněk: Zatím je to tu dobrý, učitelé jsou lepší jak na mý bývalý základce, je to tady lepší, máme sice o trochu menší jídelnu, ale jinak to nevadí a zatím hodně dobrý.
Dívka: Mně se tady taky líbí. Lepší než na základce.

Druhá otázka, jak jste si užili adaptťák? Našli jste si tam kamarády?

Zdeněk: Jo, určitě jsem si nějaký našel a jako líp jsme se poznali a bylo to docela fajn.
Dívka: Mně se to taky líbilo a měli tam výborný hořický trubičky.

Už jste dostali nějakou špatnou známku (například trojku, čtyřku, pětku)?

Zdeněk: Ano, bohužel, protože jsem nerozuměl, že budeme psát test.

A z čeho konkrétně?

Zdeněk: Z angličtiny.

Dívka: Já zatím ještě ne a doufám, že se to taky nestane.

Tak my taky doufáme a přejeme vám hodně štěstí. Máte na něco nové učitele, jmenovitě třeba pana profesora Šebka, pana profesora Vlasáka?

Zdeněk: Ne, nemáme.

A už jste měli tu čest je poznat?

Zdeněk: Ne ne.
Dívka: Ne.

Dobře. A už jste se přihlásili na nějaký zájmový kroužek tady na gymplu?

Zdeněk: Ano, já jsem se přihlásil na robotický kroužek a budu ještě asi chodit na keramiku.

A ty?

Dívka: Ne.

Děkujeme, ať se vám tu líbí!

Veronika Mudrochová, Boris Drápal

Stres mám, ale myslím, že si na to zvyknu, tvrdí prvačka

foto: Julie Klášterková

Nové přírůstky vyššího gymnázia se stejně jako primáni ocitli v neznámém prostředí. Zeptali jsme se proto Emy Jelínkové z 1.B a Míši Fabíkové z 1.A na první dojmy. Zajímalo nás, jak se jim líbilo na adaptťáku, jak vnímají přechod ze základky a jak jim vyhovuje výuka.

Jak se vám zatím líbí na škole?

Ema: Zatím je to dobrý, akorát se trošku bojím toho, co přijde.
Míša: Je to tu bludiště, jinak učitelé jsou fajn a škola taky dobrý.

Jaké jsou vaše oblíbené předměty?

Ema: Zatím u mě vede chemie, protože mě baví, co tam probíráme.
Míša: Moje oblíbené předměty jsou nejvíc hudebka a tělocvik, protože mam ráda sport a hudbu.

Zhoršili se vám známky přechodem ze ZŠ na gymnázium?

Ema: Ano, zhoršily se mi, protože nejsem úplně zvyklá se tolik učit. Myslím, že se ale zhoršily známky všem ve třídě, takže nejsem jediná.
Míša: Známky se mi zhoršily asi jen u jednoho předmětu, ale jinak mam dobrý známky.

O jakých jiných školách jste ještě přemýšlely po skončení 9. ročníku?

Ema: Přemýšlela jsem ještě nad stavebkou tady na Mělníku kvůli dostupnosti autobusu.
Míša: O druhém gymplu v Kralupech.

Jaké vidíte rozdíly mezi základkou a střední školou (vybavení, interiér, ...)?

Ema: Je to tady rozhodně líp vybavený a je to tu hezky zařízený.
Míša: Je to podobný. Přijde mi, že je to spíš stejný. Čekala jsem to horší.

Pociťujete změny v přestupu ze ZŠ na SŠ (učení, požadavky, ...)?

Ema: Určitě učení, musím se učit víc a víc se připravovat na ty hodiny. Už to nejsem schopná chytat jen z hodin, takže rozhodně doučování se na testy.
Míša: Jo, je to těžší, ale dá se to zvládnout.

Co vás překvapilo nebo jste nečekaly?

Ema: Asi zatím nic, akorát si musím zvyknout na to učení.
Míša: Asi jsem čekala všechno, co se tady děje. Překvapilo mě, že pojedeme do Anglie.

Výuka kterých učitelů vám nejvíce vyhovuje?

Ema: Na Chemii mi vyhovuje paní profesorka Pořízková, protože je schopná to vysvětlit a pochopí to vlastně každý, kdo dává na hodinách pozor.
Míša: Asi všech, každý to má jinak. Záleží, jak si na to člověk zvykne. Není to lehký, ale ani zas tak extrémně těžký.

Máte stres ze školy?

Ema: Stres jo, protože úplně všechno nestíhám, ale myslím si, že si na to zvyknu.
Míša: Jako jsou to první dva měsíce, takže stres docela asi ano. Hlavně kvůli známkám, ale jde to zvládnout.

Jak hodnotíte adaptační kurz?

Ema: Adaptťák byl super, myslím si, že jsme se dost adaptovali, a kdybych mohla, tak bych si to dala ještě jednou.
Míša: Byla to zábava. Bylo tam pár problémů, ale myslím si, že jsme to hezky všechno zvládli.

Julie Klášterková, Nela Králíčková

Běh želvám pomáhá

foto: web gjp-me.cz

foto: web gjp-me.cz

O tom, jak běh želvám pomáhá, se mohli přesvědčit všichni studenti i profesoři GJP Mělník. Ne, neviděli běhat želvy, sportovali za ně a každým uběhnutým kolem pro ně získávali tolik potřebné finance. Projekt zaujal nejen účastníky, ale i štáb ČT Déčko.

Všichni studenti gymnázia se těšili, že v pátek 29. září bude stejně jako na ostatních mělnických školách ředitelské volno. Omyl, kterého ale nikdo nelitovali. Konal se Běh pro želvy, tak potřebná charitativní akce!
Svědomité přípravy celé události se ujali studenti třídy 3. B a jejich třídní profesorka Lenka Pořízková. Ani rodina paní profesorky nezůstala stranou, byla aktivně zapojena a díky ní se o Běhu dozvěděla televize.

Kde a kdy se zrodil nápad Běhu pro želvy?

Byl Den Země, duben 2023. Celá škola, třídní učitelé se svými svěřenci, různými způsoby pomáhali přírodě. Tehdejší druhé ročníky navštívila Hanka Svobodová, ochránkyně želv ze společnosti Globe. Studenti měli za úkol nalézt způsob, jak pomoci želvám bez moci. Inspirací se stal Běh pro Afriku, který se uskutečnil dávno, předávno. Od nápadu k realizaci uplynulo pár měsíců a Běh pro želvy se konečně realizoval.

Byla to výzva?

Sport ovládl celý den. Nechyběly ani odborné informace o přírodě. Ročníky, které zrovna neběhaly, měly přednášky o racích a vlcích.

Aktivně se pak studenti potili v parku mezi Tescem a autobusovým nádražím. Celý okruh trasy měřil okolo půl kilometru. Každý z běžců zaplatil poplatek za základní kolo třicet korun a za každé další kolo deset korun. Nejvíce koleček uběhl Matěj Mazuch (30!) ze sexty.

Peníze se získávaly dokonce i prodejem jídla a věcí s želví tématikou. Celkově se na pomoc mořským želvám vybralo tolik peněz, že se za ně může zachránit 20 tisíc vajíček!
Do běhu se zapojili profesoři, členové jejich rodin i zástupce mělnické radnice.

A jak se o našem projektu Česká televize vůbec dozvěděla?

Zcela „náhodou“ se České televizi o Běhu pro želvy zmínil manžel profesorky Pořízkové. Reportáž jsme mohli vidět v televizi dne 2.října ve Zprávičkách na Déčku, určitě je stále pro zájemce archivovaná.

A poučení na konec?

Že lvi nejsou želvy, ví každý. Ale i tato ne tak ušlechtilá, ale přesto krásná, zvířata bychom měli chránit. Želví populace se zmenšuje díky mamonu pytláků a ekologickým problémům, ať jde o plasty v oceánech, masivní rybolov či globální oteplování. Želvy neběhají, želvy plavou!
A my tímto děkujeme všem, co běželi za ně, i těm, kteří celou akci organizovali.

Václav Doležal, Antonín Nesměrák

Mädchen

Ich ging am Strand entlang
Und sah ein kleines Mädchen an
Sie lächelte, sie hatte Spass
Die Haut so fest, ihres Haar so nass

Ich sprach sie - Doch weißt du was?
Ich zeig dir etwas
Komm mit, bitte komm mit
Ich zeig dir was schönes natürlich

Du brauchst keine Angst zu haben - ich bin ja nett
Unter dem Haus hab ich ein schönes Nest
Du wirdst das lieben, du wirdst alles kriegen
Wir werden schon uns gegenseitig lieben

Hallo kleine Frau
Hast zu großen Trau
Bitte sing mir ein Lied
Mein Herz wird ein heißes Brandgebiet

Ich und du ganz allein
Wir können zusammen sein
Und wenn wir trotz alleine sind
Von Fleisch und Blut basteln wir ein Kind

Und warum? - fragst du dich
Bitte frag nicht nach dem Sinn
Wir gehen entlang am Strand
Über den Wellen - dein Gesang

ig: @poesie_der_dunkelheit
Bruno Christian Harms

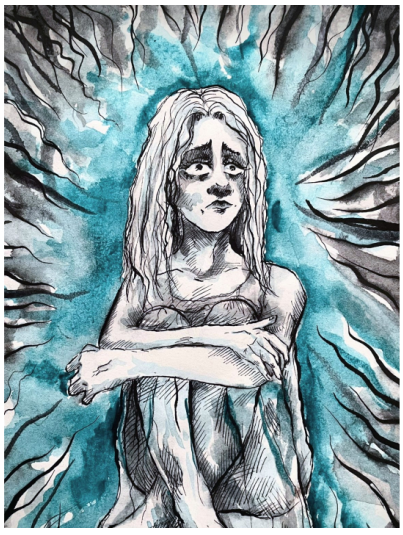
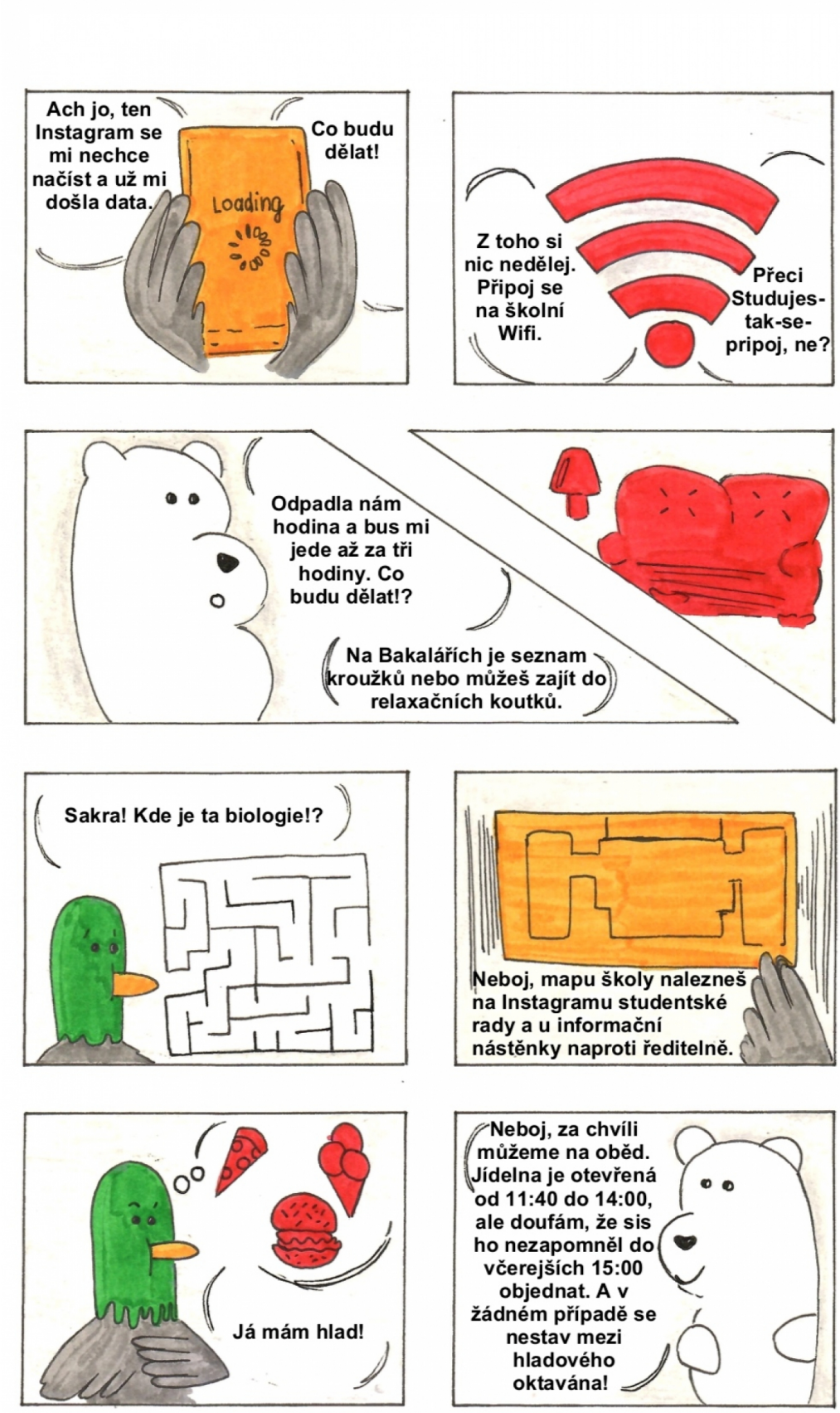

foto: Gabriela Navrátilová

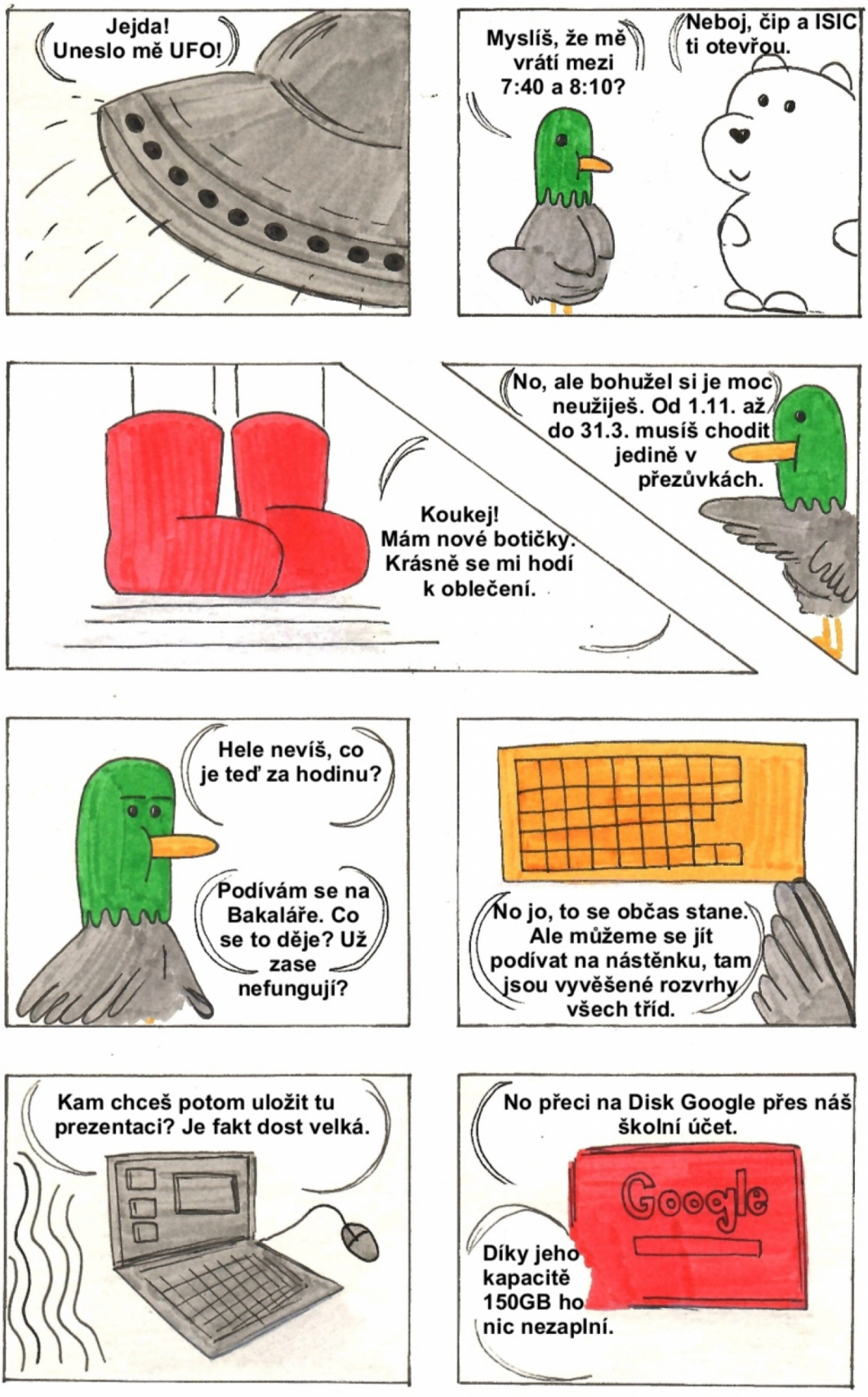
KOMIKS: Prváci, zbystřete!

ilustrace: Ela Horáková

námět: Alžběta Langšádlová, Tereza Plašilová

Hledáte-li způsob jak, Béďa s Káčou vám pomohou pak

ilustrace: Ela Horáková

námět: Alžběta Langšádlová, Tereza Plašilová

Zlatohlávci poskytují příležitost učit se odpovědnosti a péči o jiné živé bytosti, tvrdí terciáni

foto: Tereza Drápalová

Máme ve škole nové kamarády- zlatohlávky. V teráriu v učebně biologie můžete pozorovat dva druhy - konžské a somálské. Dohromady jich je devět. Po nainstalování lampy a topné podložky jsou mnohem aktivnější. Začali se rozmnožovat, důkazem je nalezení prvního vejce. Jejich vývoj můžete sledovat i vy: každé pondělí, středu a pátek je během velké přestávky veřejné krmení.

Hmyz je to poměrně vybíravý, jelikož jejich stravu tvoří pouze banány nakrájené na kolečka. „Třikrát týdně je krmíme a každý den je poctivě vlhčíme, abychom se na konci týdne dočkali nových vajíček," říká předseda třídy tercie M.B. Další chovatelka navíc dodává: „Také musíme každý pátek zkontrolovat výskyt ponrav v teráriu. Když nějakou najdeme, musíme ji opatrně vyndat a dát ji do separované nádoby, protože kdyby byly ponravy s dospělými zlatohlávky ve stejném teráriu, mohly by larvy zabít dospělce."

Tercii se ze začátku chov moc nedařil, protože se brouci nepohybovali ani nerozmnožovali. „Nerozmnožovali se, protože jsou to tropické druhy a ty potřebují větší teplo," zdůvodnila terciánka. Škola proto pořídila pod terárium vyhřívací podložku a také lampičku. Po těchto změnách se brouci pokouší i létat.

Jsou původem z Afriky. Zlatohlávek konžský je charakteristický bledě žlutou nebo oranžovou barvou s hnědými skvrnami a somálského poznáte podle žlutých a červených skvrn na černých krovkách. Tělo dospělce je zavalité a přibližně 14 až 30 mm dlouhé. Často se nachází na květinách nebo na stromech, kde zrovna hledají potravu. Samice kladou do půdy přibližně 50-70 vajíček. Larvy mají až 6 cm. Ty se také vyvíjejí v půdě nebo v tlejícím dřevě. Tento hmyz má několik nepřátel a predátorů. Mezi ně patří například ptáci, ještěrky, pavouci, mravenci, vosy nebo parazitické larvy jiných brouků.

„Zlatohlávci nám poskytují příležitost učit se odpovědnosti a péči o jiné živé bytosti," tvrdí terciáni. Těší se, až se řady brouků rozrostou o další jedince. V tuto chvíli slouží jako edukační pomůcka a později možná i zdroj peněz. Tercie proto doufá, že jim ještě dlouho vydrží.

redakce

Přibyl nový přírůstek do učitelského sboru

S novým školním rokem nám přibyly nové přírůstky do učitelského sboru. Požádali jsme bývalého absolventa GJP Mělník a nového učitele Karla Vlasáka, aby se s námi podělil jak se svými dosavadními dojmy, tak i s jeho zkušenostmi z předchozích zaměstnání. Odpověděl velmi ochotně a za to mu patří naše díky.

Jak jste narazil na naši školu a proč jste se rozhodl u nás učit?

Jsem absolventem GJP. Maturitu jsem dělal v roce 2012 a paní ředitelka mě oslovila. Po dlouhém váhání jsem nabídku přijal a pustil se do nového dobrodružství.

Jaké bylo vaše zaměstnání, než jste nastoupil na naši školu?

Po mém studiu jsem působil nejprve ve firmě MIWA vyrábějící moduly pro nízko-odpadový prodej potravin, kde jsem se snažil zachraňovat svět. Následně jsem přešel do oboru, který je mi nejbližší – sport a vzdělání. Jsem držitelem trenérské fotbalové A licence a aktuálně jsem šéftrenérem mládeže FK Pšovka Mělník a vedoucím mělnické společnosti Ritmik, společnosti pořádající zájmové kroužky pro děti MŠ a na prvních stupních ZŠ s vedením hodin tělocviku. No a kromě toho jsem si ke svým třicetinám nadělil také pozici učitele matematiky zde na GJP.

Popište nám váš vztah mezi vámi a vaší třídou.

Já mám samozřejmě všechny své studenty rád. :) Skoro bych i řekl, že si většinu z nich už (konečně) pamatuji jménem. Mám to nicméně jednodušší v tom, že učím pouze dvě třídy - I. A a I. B. Na vztah studentů ke mně se asi musíte zeptat přímo jich - případné negativní poznámky se ke mně zase tak snadno nedostávají a asi je přirozené, že to tak je. Obecně si ale myslím, že vztahy jsou zatím bezproblémové.

foto: Barbora Hujslová

Jaké vyučovací metody používáte ve svých hodinách?

Jelikož nejsem vystudovaným pedagogem, nedokážu své metody úplně přesně pojmenovat. Základem je asi klasická frontální výuka. Do hodin se snažím zařazovat i skupinové a samostatné práce. Rád bych využíval i interaktivní online nástroje, ale musíme si přiznat, že moje znalosti v tomto okruhu jsou ještě dost v plenkách. :)

Jak se vám učí na naší škole? Jste zde spokojen?

Zatím mě to baví a nějaká větší existenční krize mě ještě nepotkala. Obecnější věci nejsem oprávněn hodnotit - můj úvazek je pouze na 8 hodin týdně, tudíž ve škole příliš času netrávím a nejsem seznámen se všemi detaily fungování.

Děkujeme!

Barbora Hujslová, Kristýna Šmídová, Bruno Harms

Kambodža aneb Putování k tajemné hoře. Dali byste si křupavého pavoučka?

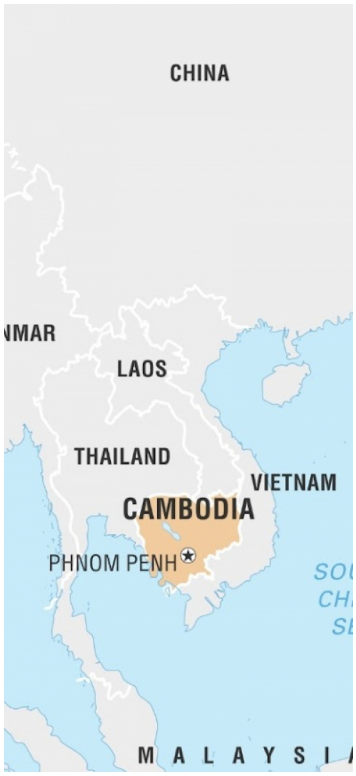

foto: zsdoudleby.cz/videoprojekce-kambodza/

Kambodža, království v jihovýchodní Asii. Kdo má chuť navštívit tak exotickou, pro nás až tajemnou zemi? Díky zajímavému projektu Planeta Země 3000 jsme se dozvěděli mnoho důležitých informací o Kambodže, nechybělo ani zprostředkované dobrodružství cestovatelů a zážitky z jejich putování.

Všichni studenti druhého ročníku našeho gymnázia se vydali za dobrodružstvím do Mělnického kulturního domu na 20. pokračování projektu Planeta Země 3000 cestovatele a fotografa Adama Lelka. Název Kambodža – Putování k tajemné hoře lákal. Sedmdesáti minutový dokument byl naživo provázen moderátory, ti doplňovali informace během krátkých přestávek. Ve filmu jsme sledovali Adama, kameramana Rika a zvukaře Michala a jejich cestu napříč Kambodžou. Projekt Planeta Země 3000 si získal velký úspěch, a proto není divu, že se vysílají 3-4 projekce denně.

Co je vlastně projekt Planeta Země 3000?

Jedná se o kulturní projekt určený výhradně pro gymnázia, základní a střední školy v celé České republice. Projekt pomáhá především pedagogům ve výuce již od roku 2004. Součástí projektu jsou kvalitní fotografie, poutavé a dynamické videosekvence, hudba a odpovídající mapy. Základem celé akce je samozřejmě spolupráce všech, a to i ta odborné ze strany biologů, historiků, ale také i kameramanů, střihačů atd.

Cílem projektu je nejen vzdělání dětí a starších studentů, ale i celkový kulturní zážitek a přiblížení jak krás, tak aktuálních problémů naší planety Země. Jde o snahu motivovat děti k zamyšlení, úctě a zájmu o okolní svět.

Další zajímavá místa, které skupiny z tohoto projektu navštívily, jsou např. Madagaskar, Indonésie, Čína i naše Česká republika. Cestovatelé tímto strávili již 71 měsíců na cestách, tedy skoro 6 let.

Putování Kambodžou

,,Horo, otevři se!" Dobrodružství našich cestovatelů a průvodců začíná v hlavním městě Phom Penhu. Proč zrovna Kambodža? Důvod je velice nevšední, byly jím slyšiny Adama. Ty ho přesvědčily, že v Kambodže něco najde… tak mu to nedalo a jeho cíl byl jasný. Celé putování Kambodžou je provázeno hledáním čaroděje, který se mu objevil ve snu.

Kambodžský masakr

Po návštěvě královského paláce v hlavním městě se vydávají "královským kočárem" (Adam takto nazývá tuk tuk) do věznice S-21 a Killing Fields. Nejen tato místa jsou známá svou neblahou minulostí, kdy se moci chopili Rudí Khmerové v čele s diktátorem Pol Potem (vláda 1976-1979). V zemi docházelo k obrovskému vraždění všech odpůrců režimu (i domnělých), tedy těch, co měli něco společného s minulým režimem. O život tak přišlo na 2 miliony obyvatel (zhruba čtvrtina tehdejší populace). Celou zemi masakr velmi poznamenal a otevřel tak téma s ponurou atmosféru.

Test odvahy - poznávání pomocí smyslů

Pod pojmem "národní pochoutka" se každému vybaví něco jiného. Málokdo si ale představí naše osminohé přátelé… Vydáváme se tedy do vesničky Skun, kde Adam a ostatní nejen ochutnali, ale i chytali sklípkany. Dále okusili např. zapáchající ovoce durian, kraby, či rybí pastu prahok. Adam zkusil také tradiční řemeslo, a tím je sběr lotosu indického.

Zní vám to jednoduše? Opak je pravdou. Stonky jsou posety drobnými krystalky, které se zařezávají do kůže, a brodění se v bahně ve 40 stupních na slunci také není nic moc. Lotos je ovšem nejen z náboženského hlediska velmi významný.

Závěr

Cestování Kambodžou nám připravilo setkání se slony, opicemi, přírodou, pralesy, jezerem Tonlé Sap a dalšími krásami, např. v podobě buddhistických a hinduistických chrámů. I když Kambodža patří mezi nejchudší státy regionu, nabízí pro cestovatele lákadlo v podobě nových zkušeností, zajímavostí a výzev.
A my už jsme nyní natěšeni na další zážitky, které pro nás připraví Adam se svým týmem.

Katrin Neubauerová, Tomáš Linda

Zeptali jsme se školního psychologa
Škola jako zdroj stresu?

Zamýšleli jste se někdy nad tím, kolik studenů trpí úzkostmi a depresí? Až 70%! Skutečně se situace ve školách zhoršila? Existují nějaké rady, které nám pomohou předejít stresu? Na to i více jsme se zeptali našeho školního psychologa.

foto: Adéla Janatková

V poslední době narůstají počty studentů s psychickými problémy. Ze studii vyplývá, že až 40% studentů vykazuje známky deprese a dalších 30% známky úzkosti. Snad každý třetí žák deváté třídy by potřeboval odbornou pomoc. Více zasažené jsou dívky oproti chlapcům.

Čím si myslíte, že je nejvíce ovlivňován stres ve škole?

Většinou je to tlak na výkon, který musí studenti zvládat. Ať už jde o nároky, které chce škola a nebo rodiče. Další problém je sociální tlak, který je součástí každého kolektivu. Někdy je to o tom, jak chceme působit na svoje prostředí, dále to může být, do jaké skupiny chceme patřit, a nebo do jaké skupiny patříme.

Jak moc ovlivňují sociální sítě psychické zdraví?

Sociální sítě jsou obecně velkým tématem posledních let. Vytvářejí takový model, který není skutečný, ale ke kterému se lidi chtějí přibližovat. Všichni se na fotkách usmívají, jsou spokojení, vypadá to, že je svět v harmonii. Problém je, že chceme být taky v harmonii, ale nevidíme, jaký má ten člověk život doopravdy. Další věc je ta, že sociální sítě často fungují zkratkovitě. Ostatně už málo kdy si povídáme v rozsáhlých větách a souvětích. Používají se hlavně zkratky a smajlíci. Poslední věc je, že to poskytuje selektivní způsob sdělení. Poskytuje to hlavně zázemí pro manipulaci, kyberšikanu atd. Je to dáno tím, že jsme daleko od sebe, jsme za anonymitou obrazovky, byť tam máme svůj profil. Píšou se tam věci daleko jednodušeji, než se říkají do očí. A to je souvislost, která hodně lidí žene na sociální sítě, protože tam jsou více v bezpečí při manipulování, šikaně, agresi apod. Podstatné je, aby všichni, kteří je začnou využívat, měli informace o rizicích a o tom jak s tím pracovat. Nepřipraveného člověka ,,semele''.

Myslíte si, že v dnešní době to mají studenti těžší než v minulosti?

To si vůbec nemyslím. Právě naopak bych řekl, že studenti a děti mají od covidu lepší podmínky ve smyslu hodnocení. Respektive ten tlak na výkon, není tak náročný, jako byl před ním. Je to s ohledem na to, aby se studenti postupně stabilizovali, protože nároky při online výuce jsou nesrovnatelné s prezenčním studiem.

Kdy nastal ten zlom, že se začaly objevovat více psychické problémy?

Ty psychické poruchy jsou multifaktoriální, protože nikdy nemáme samostatnou příčinu typu izolace, nebo online komunikace. Vždy je tam těch prvků více, které hrají roli v tom, že člověk cítí nepohodu a dostane se to do nějaké patologické formy. Když bych to stáhnul vyloženě na přesun sociálního života do online prostoru, tak si myslím, že to nastalo v době, kdy to ani jinak nešlo. Tím myslím dobu v průběhu covidu. Komunikace online na 100% probíhala už před tím. Jenže do doby, něž se z toho stal marketingový nástroj, to byla podle mě jenom doplňková komunikační zábava. Marketingový nástroj se z toho mohl stát mezi roky 2010-13. Ten původní záměr byl úplně skvělý. Sociální sítě měly dávat dohromady lidi, co se např. dlouho neviděli.

Máte pocit, že za tu dobu, co jste psychologem, se opravdu situace ve školách zhoršuje?

Z mé subjektivní zkušenosti je situace opravdu teď horší. Ale znova opakuji, že je horší právě v důsledku covidu a takové existenční nejistoty a dlouhodobé izolace. Myslím si, že ještě nějakou dobu potrvá, než se to srovná.

Máte nějaké ,,rady", jak tomu předejít?

Je to dlouhodobá a systémová práce. Takže to my úplně nevymyslíme. Co ale může každý z nás udělat, je si uvědomit díky sebereflexi, jak mu vlastně je. Najít si něco, při čem je mu dobře, a nebo s kým je mu dobře. A hlavně začít dělat více takových věcí. Respektive bych neměl dělat něco, co nefunguje. Najít si ve svém životě chvíle, kdy to bylo lepší a dělat je častěji.

Při nástupu na novou školu mohou nastat různé stresové situace, např. bojíme se, že tu školu nezvládneme a budeme ,,ničím". Jak se s tím vypořádat?

Řada studentů čtvrtého ročníku ani pořádně neví, kam budou chtít jít po škole. A nedělám si žádnou iluzi, že by to věděl žák prvního ročníku. Často to bývá přání rodičů, aby jejich děti šly na gymnázium. V tom případě je nejlepší jim říct přes emoce, ve smyslu, kdy cítíme, že nás do něčeho tlačí a není nám v tom dobře. Rodiče to nedělají z důvodu, že vám chtějí ublížit, dělají to v té nejlepší možné víře. Jen si neuvědomují, že to je jako slon v porcelánu. Můžou tím naopak více ublížit.

Takže bychom se měli naučit přinutit se k učení?

To vnímám jako druhou věc. Mnoho studentů se nikdy nenaučilo učit. Nikdy to nebyla součást vzdělávání na základních školách. Řada z nás si prostě našla nějakou strategii učení, která nějak fungovala, ale byla špatná. Poměr cena/výkon stál za nic. Nejhorší je koukat se do poznámek a snažit se to nadrtit. To je k ničemu. Každý si musí najít ten svůj způsob, který je nejúčinnější. Musí vám někdo dát na výběr, abyste si to mohli vyzkoušet.

Kristýna Chalupová, Adéla Janatková, Oleksii Bohachuk

Školní jídlna: Never ending story

Zlepšení, nebo katastrofa? Není možné zavděčit se všem strávníkům našeho gymnázia. Jedni jsou nadšeni ze školního bufetu, jiní stále remcají nad šílenými frontami. A ti, kteří v davu čekají, z nudy dešifrují, co se skrývá za složitými názvy jídel.

Je dobré, že naši studenti mají ve školní jídelně možnost výběru, a to hned ze tří jídel. Třikrát do měsíce si můžete vychutnat i sladký hlavní chod. K obědům jsou někdy přidávány nadstandardně i buchty, ovoce nebo zeleninové saláty a ochucené jogurty. Stravování ve školní jídelně ale přináší stále mnoho témat k diskuzi.

Studentům nejvíce vadí, že si jídlo musí objednat několik dní dopředu, proto se často stává, že přijdou k výdejnímu místu a zjistí, že si nic neobjednali. Nešvar, který s trochou lepší paměti či upomínky v mobilu zlepší každý. Přesto se může stát i těm nejzdatnějším, že skutečně zapomenou. Záchranou může být i sdílení oběda. A nebo poprosit personál alespoň o polévku, která se nepodává v klasickém hlubokém talíři, ale v misce - aleluja! Více místa na tácech, méně nehod s vylitím.

Velkým otazníkem, možná i výzvou jsou pro všechny někdy velmi bizarní názvy jídel. Strávník se tak stává mnohdy až detektivem, aby se dopátral, velmi často při vlastní konzumaci, toho, co si vlastně objednal. Domácí strava málokdy obsahuje jídla typu: kuřecí à la husa, višňové zelí nebo kaše exotiko. Ale proč ne! Proč se někdy nezamyslet nad pohnutkami kuchařů ve výběru názvů jídel?

Nekonečné fronty

Evergreenem zůstávají nekonečné fronty, mnohdy svou délkou a časem tráveným v nich až kolony v pátečním odpoledni na D1 připomínající. Většina studentů tak ještě před koncem výuky vybíhá v duchu chodbou a co nejrychlejší trasou k jídelně, kde už díky inovaci nemusí odhodit svůj batoh na zem, ale

foto: Lenka Tottová

může jej vložit do polic. Vydržím, pokecám se spolužáky a nebo vzdám čekání, ušetřím peníze a zvolím méně časově náročnou variantu? Každodenní otázky mnoha studentů.

Studentská záchrana

Nestihnul jsi snídani, zabalit si s sebou svačinu, nudí tě fronty? Nevadí, nejen zapomnětlíky zachrání bohatý výběr ve školním bufetu! A ten tak někdo nemá!

Tereza Hamplová, Lenka Tottová

Studentská rada jede dál ve stejném tempu

ilustrace: ig: @studentska_rada_gjp

Nastartovaná, akceschopná, pracovitá. Tato slova zní z úst studentů gymnázia již druhým školním rokem. A není se čemu divit. Studentská rada pod taktovkou předsedy Štěpána Bačinského minulý rok nasadila laťku hodně vysoko a stejným tempem jede zatím dál.

V září se konaly ve škole volby. Na začátku měsíce si žáci vybrali nové zástupce třídy, kteří tento rok budou reprezentovat svou třídu v radě. Na sklonku měsíce proběhly též volby předsedy studentské rady. Znovu po roce kandidoval Štěpán Bačinský z oktávy a proti němu se postavili Ema Hartlová a Jan Šťastný ze sexty. Bačinský neotálel a opět jako minulý rok pokračoval ve své práci.

První úkol, který před Bačinským stál, byl vybrat si nové místopředsedy. Stali se jimi Justýna Uxová (sexta), Jáchym Burian (3.A) a za nižší gymnázium Matouš Bačinský (tercie).

Během prvního čtvrtletí se na radě projednávaly věci jako třeba příprava Hrajeme pro, Halloween day, nové vybavení do posilovny, připravované kulturní akce a diskutovalo se o nutnosti šíření informací o projektu Erasmus +.

Studentská rada již minulý rok zaštiťovala besedy ve škole, které informovaly o životě v různých státech jako například v Gruzii.

Boris Drápal

Za strašidla se tentokrát převlékli studenti

foto: ig: @studentska_rada_gjp

Jak už to bývá zvykem i tento rok se uskutečnila halloweenská soutěž o nejlepší kostým. Soutěžilo se ve třech kategoriích: nejpropracovanější, nejděsivější a nejlepší skupinový kostým.

Chodby, třídy, šatny, prostě všechny prostory školy ovládla 30.11. nejen studentská strašidla.

V kategorii o **nejpropracovanější kostým** byl zvolen drtivou většinou Štěpán Bačinský v převleku za lupiče ze série La Casa de Papel.

V druhé kategorii o **nejděsivější kostým** zvítězil Filip Král, který šel za Valak z filmu Sestra.

V poslední kategorii o **nejlepší skupinový kostým** 1.místo obsadily Markéta Martincová v převleku Oslíka ze Shreka a Adéla Libiková v převleku Shreka.

Celkově se zúčastnilo 29 studentů, což je o 3 více než minulý rok. Žáci přišli o velké přestávce ve svých kostýmech k tělocvičně. Společně si zasoutěžili a vyfotili se. Každý za účast dostal chutnou odměnu na místě. Výherci si 9. listopadu po vyhlášení odnesli i sladkost navíc. Po škole se pohybovali piráti, duchové, dokonce i jedna gorila s Johnem Lennonem.

Do soutěže se mohl zapojit každý, stačilo jen přijít v kostýmu k tělocvičně a nebo hlasovat na Instagramu naší studentské rady @studentska_rada_gjp.

Lucie Borovanská, Adéla Odstrčilová, Lukáš Moudrý

A jak se slaví Halloween ve světě? Zeptali jsme se učitelů cizích jazyků

foto: ilustrační foto

Všichni dobře víme, že k Halloweenu patří vyřezávání dýní, kostýmy a další tradice. Víte ale, jak se slaví svátek v jiných zemích? Na to jsme se za vás zeptali našich učitelů cizích jazyků a zde jsou odpovědi.

ANGLICKY MLUVÍCÍ ZEMĚ - LENKA ŠIMÁNKOVÁ

Jak byste stručně popsala Halloween? Jak se slaví?

Název Halloween vznikl zkrácením skotského „All Hallow's Eve", tedy předvečer dne Všech svatých. Slaví se každoročně 31. října a je to druhý největší britský svátek, hned po Vánocích. Oslavy tohoto svátku si užívají nejen děti, které se oblékají do kostýmů, ale i dospělí. Je to svátek plný dobrého jídla s halloweenskými motivy, např. krvavé cupcakes, mrkvové dorty, dýňové koláče apod. Tento svátek pochází z tradice irských a skotských Keltů, kteří slavili příchod zimy slavností „Samhain".

Jak je to s vyřezáváním dýní?

Je to typický znak Halloweenu. Vydlabané dýně se svíčkou uvnitř, nazývající se „Jack 'o lantern", pomáhají koledníkům orientovat se v temných ulicích, ale zároveň slouží jako dekorace. K této tradici se váže i legenda o Hrozném Jackovi.

Jak spolu souvisí převlékání do kostýmů a „trick or treating"?

Další tradicí jsou kostýmy, které lidi nosí, často různé převleky duchů. Ty slouží k tomu, aby je opravdoví duchové nepoznali a nechali je být. Děti v kostýmech chodí mezi domy na tzv. „Trick or treat" - tedy na koledu. Většinou něco zazpívají, a za to dostanou odměnu, třeba sladkost.

Připravují se speciální halloweenské pokrmy?

Tradiční a velmi oblíbenou pochutinou jsou „toffee apples", což jsou vlastně jablka napíchnutá na tyčce a obalená v karamelu.

Máte nějakou zajímavost na závěr?

Napadá mě např., že Skotové a Irové původně vyřezávali místo dnešních dýní tuříny.

ŠPANĚLSKO - VANESSA MARTINÉZ

Jak se slaví Halloween ve Španělsku?

Mladší generace slaví hodně po americku. Je to podobné jako tady v Česku. Svátku se říká Den všech svatých a připadá na noc z 31. na 1. listopad. Je to velmi hluboký zvyk, který dodržuje spíše starší generace. Nedělají se žádné velké oslavy nebo průvody jako v Jižní Americe. Lidé chodí na hřbitovy nebo do kostela uctít památku svých příbuzných.

Mají ve Španělsku nějaké tradiční halloweenské jídlo?

Ano, po celém Španělsku se dělají tzv. kosti svatého. Což jsou trubičky z marcipánu plněné krémem. Dělají se i další speciality, ale liší se podle regionů.

FRANCIE - KAROLÍNA LOUČKOVÁ

Jak se slaví Halloween ve Francii?

Ve Francii se slaví spíše Dušičky, jako u nás. Je to jeden z nejdůležitějších svátků, které slaví. Děti mají dokonce i dušičkové prázdniny, tenhle rok od 21. října do 6. listopadu. Jinak lidé chodí na hřbitovy a zapalují svíčky nebo pokládají květiny na hroby. Dříve byl svátek spojený s čarodějnictvím.

NĚMECKO - MARTIN DVOŘÁK

Slaví se vůbec v Německu Halloween?

Je to anglosaský svátek, který jde mimo Němce. Slaví se podobně jako u nás, každopádně to není žádný stěžejní svátek. Někde se taky určitě dělají různé průvody, lidé se převlékají do kostýmů, ale jak jsem říkal, vesměs jako u nás. Kdo chce, slaví.

RUSKO - OKSANA MALKO

Slaví se v Rusku Halloween?

Neslaví se, dříve totiž nepatřil mezi svátky, které se slavily. Poslední dobou přechází z Evropy, hlavně na Ukrajinu, ale zatím se neukotvil.
Mají něco podobného jako u nás Dušičky?
Ano mají, ale slaví se na jaře hned 1. pondělí po Velikonocích. Na podzim žádné takové svátky nemají.

Kristýna Beranová, Veronika Mrázová

Potvrzeno: na velikosti nezáleží

foto: Michal Urbančík

Kde se nachází limit nafouknutého prezervativu? Kolik způsobů nakažení virem HIV existuje? Jak se ochránit před smrtelnou nemocí AIDS? Jak dlouho se dá žít s virem HIV a nemocí AIDS? To a mnohem více se mohli netradiční formou dozvědět studenti prvních a druhých ročníků na akci Hrou proti AIDS. Ta se letos konala v říjnu za spolupráce SZÚ, DDM Mělník a studentů 3. ročníkům našeho gymnázia v roli moderátorů.

Jako přímí účastníci přinášíme svědectví, nezapomenutelné zážitky, smích, stres, strach i stud, to vše se během dvou hodin odehrálo v sálu DDM Mělník. Stejně jako všechny tak i naše třída byla hned po příchodu rozdělena do 5 skupin. Pět skupin, pět stanovišť. Každé z nich zaměřeno na problematiku HIV/AIDS trochu jinak.

První stanoviště:
Ohodnotili jsme jako takové obecné. Na tomto stanovišti si žáci vytvářeli příběh na fiktivní postavě člověka, kterému se povedlo nakazit se virem HIV. Studenti diskutovali o tom, jakým směrem by se měl život smyšlené postavy ubírat, aby se co nejúspěšněji vyhnula dalšímu přenosu, či dokonce i brzkému úmrtí.

Druhé stanoviště:
Na dalším stanovišti jsme si mohli vyzkoušet a zároveň předvést své zkušenosti z oblasti intimních hrátek. Jeden student si vybral kartičku s nějakou činností, a tu následně (buď sám, nebo i ve dvojici, pokud bylo třeba) co nejlépe předváděl zbývajícím členům týmu. Pokud byla činnost uhodnuta, předvádějící získal od moderátorů kousek rozstříhaného obrázku, jednotlivé části pak vytvořily celek, puzzle.

Třetí stanoviště:
Antikoncepce hraje klíčovou roli v životech mnoha lidí, kteří chtějí aktivně ovlivnit svou reprodukční schopnost. Existuje mnoho různých metod antikoncepce a výběr mezi hormonálními a nehormonálními možnostmi může být pro jednotlivce klíčový. Proto se jsme zakotvili u stanoviště s informacemi o různých druzích antikoncepce, a to i s názornými exempláři.

Čtvrté stanoviště:
Předposlední stanoviště bylo pro některé žáky přínosem praktického naučení se, jak s přehledem nasadit kondom (na maketu penisu). Stud střídal smích. Následně došlo k výměně názorů členů skupin na různě citlivá témata losováním tahání kartiček.

Páté stanoviště:
Na pátém, posledním stanovišti se měla každá skupinka účastníků shodnout, jak moc ,nebo jak málo jsou demonstrované způsoby chování jedinců na obrázcích rizikové pro přenos viru HIV.

Bezprostřední pocity? Bylo to zajímavé, poučné, vtipné přes vážnost tématu a již dnes se těšíme na příští rok, kdy v roli moderátorů snad budeme i my. Tímto předáváme i velké DÍK studentům 3. ročníků, moderátorům, kteří nás Hrou provázeli.

Petr Bartoň, Dalibor Sedláček

Zažili jsme maximální táborák v minimálních prostorech

Zveme vás do kabinetu profesora Skaláka! 5.12. se uskuteční pokračování akce KIKISHOW. Ta listopadová sklidila velký úspěch. Všichni přítomní si zazpívali 3 písně za doprovodu kytary. Jak celý koncept vznikl? To i více jsme zjistili od samotných tvůrců, Kristýny Tomečkové a zmíněného profesora.

V čem celá akce spočívá?

Jakub Skalák (dále S.): Kikishow je vlastně představení hudebních schopností Kristýny Tomečkové na kytaru. Kdo neviděl Kikishow, jako by nebyl. Kristýna Tomečková (dále K.): Řekněme, že jsme zpočátku ani nevěděli, co z našeho nápadu vznikne, nakonec se ale jednalo o takový mini koncert na odlehčení.

Odkud váš nápad vzešel?

K: Bavili jsme se ve třídě o muzice a vyklouzlo mi, že už se nějakou dobu věnuji hudebním nástrojům a že bych taky ráda své skilly dala najevo mým oblíbeným učitelům. Nakonec se však mimo ně de facto zapojila celá škola.

S: Tato show byla v podstatě takovým pilotem. Chtěli jsme zjistit, jestli se jedná o formát, který je tady na gymnáziu potřeba. A ukázalo se, že opravdu vyhledávaný je. Inspirovali jsme pana profesora Urbančíka, který se do našich výstupů zapojí již 5.12. pod oblíbenou přezdívkou Urbi.

Jedná-li se o hudební show o přestávce, máme to brát jako konkurenci paní profesorce Loučkové a jejím hudebním přestávkám?

S: V žádném případě. Toto je úplně jiný koncept.

Proč zrovna v kabinetu?

S: Kabinet představuje nezávislou scénu. Cítíme, že je potřeba, aby zde vznikalo více akcí neinstituciovaných.

Jak celkově vaši prvotinu hodnotíte?

K: Já samozřejmě 11/10. Měla jsem trému, říkala jsem si, že tam budou i lidi, co neznám. Nakonec z toho ale vznikla věc, která by se v budoucnu mohla opakovat.

foto: Kristýna Tomečková

S: Byla tam úžasná atmosféra, dokonce neopakovatelná.

Nebude časem potřeba s rostoucím zájmem diváků expandovat?

S: Na to je jasná odpověď. Marian, student z oktávy, se kterým spolupracujeme, nám přislíbil, že není problém jednoduše otevřít dveře. Druhou věcí je, že můžeme v případě potřeby dění streamovat i online do ostatních tříd. Pakliže by kabinet nepojal zájemce, máme potřebné vybavení v podobě webkamery.

Jakou spojitost má vlastně projekt s letošní oktávou?

K: Jak jsem již zmiňovala před vystoupením, kapela, která bude hrát na maturitním plese oktávy, má na svém repertoáru právě písničky, které dnes zazněly. Šlo tedy o takovou ukázku a navození atmosféry.

Děkujeme za rozhovor!

Adéla Odstrčilová, Anežka Turková

What is it like to study in the Czech Republic?
I expected the weather to be colder here, Marcos says

foto: Marcos Alén

In September 2023, our school welcomed a student from Argentina. Leaving his comfort zone, Marcos talks on cultural differences and much more. How he views our country might be even emotional for some...

How would you introduce yourself?

My name is Marcos Alén Carpio. I am 16 years old.
I come from Argentina from a province called Salta. My biggest hobby is playing squash, which makes up an important part of my life.
Right now, I am participating in an exchange programme to explore a new part of the world and to learn some Czech, too.

For how long have you been in the Czech Republic now?

I have been here for 3 months, and I am almost at the end of my trip. On November 26th, I am returning back to Argentina.

Why did you choose the Czech Republic?

All the people in Latin America, if you ask them about Europe, will talk about Italy, Germany, Spain, maybe France. That is all that Europe is for them. Nobody knows that there is the Czech Republic in the centre of the continent. It is in the very middle and I find that so beautiful. It is a very special place to visit.

Aren't you cold here?

Actually no, I thought that it was going to be colder here.
I brought a lot of jackets with me, but when I arrived, the weather was pretty hot. At present it gets colder and it also gets dark earlier, but I expected it to be worse.

Have you managed to visit any other places besides Mělník?

Yes, I have. I've visited Prague, Prague Castle, Charles Bridge, and other locations such as Karlštejn, Plzeň, and even Aš.

Has your stay fulfilled your expectations?

Yes, it has. And even more than I had expected. I could not imagine public transport before I saw it. But it ended up very well to my surprise. Argentinian public transport is nothing compared to yours.
What I like the most about the places is probably the architecture. It is so pretty and extraordinary.

How does this exchange work?

The organization I am here with is called AFS. It covers all the expenses. I am staying with my host family in one of the villages near Mělník.

How can the lessons work, if you do not understand Czech?

I usually ask my classmates to translate the most important stuff for me. Fortunately, there are some topics that I already know and I can pick them up only by watching the board and the presentation.
For instance, in geography, I do understand the topic, but when they explain something like

history, I get lost.

And do you get marks normally like other students?

I do get marks, but the teachers are benevolent and try not to put much pressure on me. When I can write a test, I write it. If it is difficult for me, I am not examined.

Are the people helping, in general?

Yes, for example, the chemistry teacher gives me some material in English, so I do not get bored. I appreciate that very much.
I try to search the Czech vocabulary on my phone when I am free.

Which subject do you enjoy the most here?

Since Spanish does not count, I would say geography.

Could you compare our school system to the Argentinian? Do you see any differences?

There are a lot of differences. For example, the examination works differently. We start the school year at the end of March and it finishes in December. The year is divided into 3 trimesters. I've seen that you write so many tests every week, but in Argentina, we have only big tests at the end of each trimester. When we pass them, we move to the next year.

Do you see any cultural differences?

Yes, the major difference is the lunchtime. Common Argentinians have lunch at around 4 pm and dinner at 10 pm, so eating so early shocked me at first.

What do you study in Argentina?

I attend a private school. The specialization of my school is natural science, so it is all about biology, chemistry, maths, and physics, which I am interested in most of all.

How would you overall rate this trip?

I rate it 10/10! It has changed my mind and my personality. Now I can see I am more extroverted and open. In the beginning, I was scared, asking myself what I would do if I did not like the people and what if I made mistakes while speaking English.
It has changed my point of view on that. I left my comfort zone and experienced something brand new, which drastically differed from my routine.
I have met so many new interesting people and shared time with them, making new friends.

Are you team Messi or Ronaldo?

Team Messi forever!

Are you looking forward to returning back to your home Argentina?

That is difficult. I feel like there is a part of me that wants to stay here and experience more fun things, but then there is definitely a part that just desires to get back to my normal life with my ordinary routine.

Thank you!

Anežka Turková

Bláznivý týden

foto: N. Steiner

Natalia Steiner z tercie se zúčastnila 5. ročníku literární soutěže Cena Ivony Březinové a stala se vítězkou kategorie 10-14 let. Hlavní odměnou bylo vydání jejího příběhu ve sborníku. Soutěžní texty posuzovala sedmičlenná porota, jejíž předsedkyní byla Markéta Dočekalová, scenáristka, spisovatelka a lektorka tvůrčího psaní. Soutěžní téma Zase na poslední chvíli se věnuje vtipným či vážným, někdy třeba i stresujícím situacím, spojeným s jednou z klasických lidských vlastností – dokončovat vše až na poslední chvíli. Posuďte sami, jak se příběh Natálce podařil.

Bláznivý týden

„Doufám, že už máš sbaleno Sáro, nechtěj mě naštvat!" *Vítejte v mé rodině, puntičkáři až do jednoho, tedy…vlastně až na mě, dalo by se říci, že jsem něco jako černá ovce.*

„Však už jdu!" Dobelhám se nahoru do svého pokoje a z největší skříně vytáhnu starý kufr, koukám, že dlouho neviděl světlo. Otevřu šuplík, který skrývá moje trička a začnu je házet do zavazadla. „Měla by sis pospíšit, šneku,"ozve se v chodbě.

No, tohle je můj starší bratr John, nesnesitelnější snad už být nemůže, ani nechcete vědět jak hrozný to je, když ho musíte poslouchat každý den, něco jako zaseknuté rádio.

Dohodím ručník a polštář a pak se snažím kufr zavřít, nejdříve si na něho sednu, a když ani tato metoda nefunguje, zkrátka na něj skočím, poté, co dosáhnu cíle, seběhnu schody a předám ho rodičům. „Zvládla jsi to, jsme na tebe hrdí," oznámí mi táta, než se vydá k autu. *A tohle jsou moji rodiče, vždy dělají, jako bych si ani sama nedokázala vyčistit zuby, a vy nikdy nevíte, jestli to myslí vážně nebo ironicky.*

Večer ještě pomůžu mamce s úklidem a následně se vydám směr má postel.

„Sáro, vstávej, tak dělej, zaspali jsme!" budí mě John. „To nemyslíš vážně, my nikdy…" Ani mě to nenechal dopovědět, chytl mě za paži a začal mě stahovat dolů z postele. Dokonce ani snídani jsem nedostala. Jeden pozitivní výsledek to ale mělo, vidět rodiče, jak poprvé nestíhají a pobíhají po celém domě, bylo opravdu legrační.

Letiště praskalo ve švech. Lidé se zavazadly se lepili jeden na druhého. Nemohli jste ani couvnout, hrozilo totiž, že byste do někoho vrazili. Začínala jsem se ztrácet.

„Vážení cestující, poslední výzva k nástupu na letadlo FR6589 se směrem letu řecké Athény," ozvalo se. John chytl mou ruku a začal mě rychle odvádět kamsi pryč. Najednou jsem se objevila u letadla. „Jdi už dovnitř, rodiče hned přijdou," řekl mi a já nastoupila. Když někam jedete, myslím, že každého přepadnou na chvilku myšlenky na to, jestli něco nezapomněl nebo tak, a jak jsem nad tím tak přemýšlela, ptala jsem se sama sebe, co jsem vlastně udělala s kufrem.

Když jsme přistáli, moje teorie se jen potvrdila. Všichni si odebrali svá zavazadla a zbyl jen prázdný jezdicí pás… *Bez toho mého!*

„Sáro? Kde máš kufr?" ptá se mě táta. A je to tady, myslím, že je čas půjčit si Merlinův neviditelný plášť. „Já jsem ho asi někde nechala…," odpovídám nejistě. „Jo tak tys ho někde nechala? To je sice hezký, milá zlatá, ale jak ho chceš získat zpátky, umíš se snad teleportovat?!" Koukám, že tátovi za chvíli rupnou nervy. *To nechcete zažít.*

„Sárinko, určitě vymyslíme, jak tě z té šlamastyky dostat," oznámí mamka. „No to teda nevymyslíme, když je tak chytrá, že nechává kufr někde

foto: N. Steiner

ve prostředku letiště, tak ať to vyřeší sama!" Myslím, že poslední slovo jasně zaznělo.

Po chvilce kolem nás prošla žena s tmavě modrou uniformou a šátkem kolem krku, měla ho uvázaný skoro jako pionýři, o kterých mi minulý týden vyprávěla babička. Její oblečení napovídalo, že to nejspíš byla letuška, zkrátka součást personálu. Přidám do kroku, abych ji dohnala. „Omlouvám se…Dobrý den…Mohla byste mi pomoci?" říkám hlasitě. Dál se prodírám davem, dokud se nedostanu k ní co nejblíže. „Ahoj, co potřebuješ, kde máš rodiče?" ptá se mě klidně. Upřímně, věděla jsem, že tato otázka padne jako první. „Jsou támhle vzadu, vidíte," ukážu a pokračuji, „víte, já jsem nechala svůj kufr na pražském letišti a nemám, jak ho sem dostat, pomůžete mi?" Chytne mě za ruku a začne mě odvádět k rodičům, poté si spolu začnou povídat, ustoupím a sednu si na nejbližší sedačku. *Byla docela měkká, věděli jste, že letištní sedačky nejsou tvrdé? Nejspíš to je vzácnost.*

Po dlouhém čekání na rodiče, jsme se konečně dostali na hotel. Pokoj byl malý, jeho křiklavě oranžová barva mě děsila a na oknech visely už vybledlé zelené okenice. Kýčovité, ale celkem útulné.

Po krátkém odpočinku jsme vyrazili na prohlídku města. Procházeli jsme spletitými uličkami, které lemovaly krásné historické domy. Zašli jsme i na pláž. Dočervena zbarvené nebe nad mořem, mě opravdu fascinovalo. Při cestě zpátky jsme se zastavili poblíž letiště. „Sáro počkej tady, ani se nehni," rozkázal táta a dodal, „Johne, hlídej jí, jasné?" Potom se otočili a zmizeli za budovami.

Když se začínaly objevovat jejich stíny, něco bylo jinak, táhli za sebou… můj kufr! Nikdy bych neřekla, že budu tak nadšená při pohledu na svoje ošoupané zavazadlo.

Při příchodu na pokoj jsem myslela je na jedno, jak už půjdu do teplé sprchy. Až jsem to učinila, začala jsem hledat své pyžamo, prohrabala a vysypala jsem snad celý kufr a nic, zapomněla jsem na něj…

Jak jsem tak skládala ten nepořádek, zjistila jsem, že další věc, která chybí, je můj kartáček. Musela jsem si tedy poradit jen se zubní pastou a spát jsem šla v mámině tričku. Začínalo to být horší a horší.

Naštěstí jsem ráno měla mnohem lepší náladu, zašli jsme do blízké restaurace na snídani a poté se rozhodli, že půjdeme na pláž, na to jsem se opravdu těšila. Táta vytáhl velkou letní tašku. Dala jsem do ní deku a svůj ručník, a když jsem chtěla přidat i plavky, má smůla opět triumfovala, žádné jsem neměla, vše zůstalo v mém pokoji plném nepořádku. Z krásné dovolené se stává noční můra. „Zapomněla jsem na plavky!" křikla jsem naštvaně. „Ale polštář a plyšáka máš, co?" odpověděl mi táta. To se dalo čekat. A upřímně, měl pravdu.

…tak tohle byla má rodina, puntičkáři až do jednoho. Dnes již můžu říct, že i včetně mě. Jak se to stalo? Trvalo mi to, ale konečně jsem pochopila, že dělat věci na poslední chvíli se opravdu nevyplácí… No kdo by to řekl, já před týdnem rozhodně ne.

T. Drápalová a N. Steiner

Dvořák je historicky prvním školním Zlatým Ámosem

foto: Tereza Drápalová

V České republice je každoroční tradicí zvolit si nejoblíbenějšího učitele, proto i my na gymnáziu nebudeme pozadu. A tak nás osvítilo. Zeptali jsme se v anketě: Kterého profesora/profesorku byste nominovali jako Zlatého Ámose?
Výsledky první ankety jsou zde!

Ptáte se, kdo tedy Zlatého Ámose na GJP vyhrál?

Živý, společenský, energický. Přestože neučí tělesnou výchovu, často ho spatříme v centru dění sportovních akcí, turnajů či lyžařských i vodáckých kurzů...

Náš **MARTIN DVOŘÁK**. Učitel dějepisu a německého jazyka byl zvolen historicky prvním vítězem v soutěži o nejoblíbenějšího pedagoga na našem gymnáziu. Působí na GJP od roku 2016 a během své dosavadní kariéry si ve škole získal přízeň jak studentů, tak svých kolegů. Pan profesor kolem sebe šíří pozitivní vibrace a empatii. Kdykoliv kdokoliv se na něj může obrátit, nikdy vás ze svého kabinetu 409 nevyhodí.

Co je anketa Zlatý Ámos?

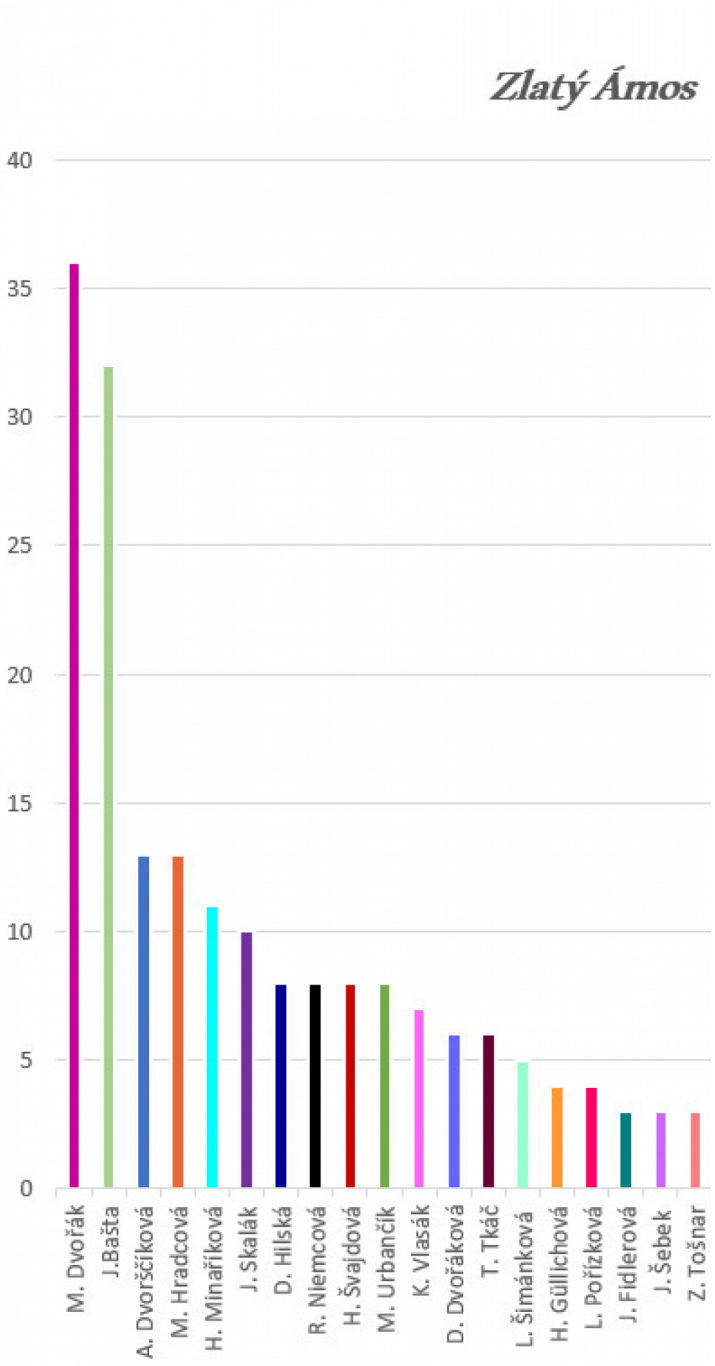
Zlatý Ámos je anketa o nejoblíbenějšího učitele v zemi. Obdobu jsme si vytvořili i v naší škole. Jedná se o vůbec první ročník této soutěže na GJP, kdy si žáci v elektronickém dotazníku vyberou jednoho pedagoga, kterému dají svůj hlas. Následně je dotazník otevřený po dobu několika dnů. Po uzavření formuláře nastává proces sčítání hlasů a odhalení jména vítěze.

Pokud jste se letos nezapojili a s výsledky nejste nikterak spokojeni, nevadí. Naše anketa se tímto oficiálně stává každoročně pravidelnou a její výsledky budou vždy zveřejňovány v Palachovinách.

Kolik hlasovalo studentů a jak dopadli ostatní profesoři?

Ankety se zúčastnilo rekordních **43%** studentů z celkového počtu **481** žáků ve škole.
Na stupních vítězů se umístili a příčky obsadili: první místo **Martin Dvořák,** pro kterého hlasovalo **18%** studentů.
Na záda mu funěl **Jan Bašta** vyučující zeměpisu a dějepisu, který získal o dvě procenta méně. V závěsu společně doběhly a o třetí místo se podělily tělocvikářka **Anna Dvorščíková** a metodička prevence **Marta Hradcová**, která učí český jazyk a základy společenských věd. Obě získaly kolem **6%**. Bramborovou medaili ukousla profesorka anglického jazyka a výtvarné výchovy **Hana Minaříková** s **5%**.

Jakub Skalák, kantor zaměřený na filozofii, skončil na pěkném pátém místě s **necelými 5%**. Další umístění je patrné z grafu.

Zlatý Ámos

Hlavní vlastnosti, které u svých učitelek a učitelů oceňují žáci základních a středních škol, jsou: smysl pro humor, spravedlivost, odbornost, umět učit a naučit, zájem o děti.

Historie této celostátní ankety začala ve školním roce 1993-94 pod taktovkou Ladislava Hrzala. V únoru 2024 se uskuteční již 31. ročník.
Soutěž má dvě hlavní kategorie. V první o vítězi rozhoduje odborná porota, ve druhé si porota složená z dětí volí svého Dětského Ámose. Zároveň se uděluje i titul Ámos Sympaťák. Během existence Zlatého Ámose se vytvořily další kategorie, např. EKO Ámos, Média Ámos,...

Doufejme, že i my jsme započali tradici, která se dočká mnoha ročníků. Zlatý Ámos GJP Mělník zní dobře!

Veronika Mudrochová, Anežka Turková, Boris Drápal

Redakční tým třídy 2.A

